

สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาเครื่องผูกพันรูปเรื่องที่นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ใช้ในการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษ
2. เพื่อศึกษาลักษณะของข้อผิดในการใช้เครื่องผูกพันรูปเรื่องเหล่านั้น

ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ประจำปีการศึกษา 2523 ในโรงเรียนรัฐบาลส่วนกลาง เขตกรุงเทพมหานคร สังกัดกรมสามัญศึกษา ได้จำนวน 10 โรงเรียน แล้วสุ่มนักเรียนในแต่ละโรงเรียนโดยวิธีสุ่มแบบง่าย โรงเรียนละ 40 คน ทั้งนี้ โดยสุ่มให้ครอบคลุมนักเรียนทั้ง 3 โปรแกรมการเรียน ได้ตัวอย่างประชากรจำนวน 400 คน

วิธีดำเนินการวิจัย

ผู้วิจัยได้สร้างแบบทดสอบความสามารถในการเขียนเรียงความโดยอิสระ ตามหัวข้อเรื่องและสถานการณ์ที่กำหนดให้ คนละ 3 เรื่อง มีความยาวเรื่องละประมาณ 120 - 150 คำ แบบทดสอบฉบับนี้ได้ผ่านการตรวจสอบความตรงตามเนื้อหา และความถูกต้องของการใช้ภาษาจากผู้ทรงคุณวุฒิ 5 ท่าน และผ่านการทดลองใช้เพื่อหาความเหมาะสมในด้านเรื่องที่กำหนด ความยาวของเรียงความและระยะเวลาที่ใช้ในการทำแบบทดสอบ จากนั้นนำไปทดสอบกับกลุ่มตัวอย่างประชากรที่คัดเลือกไว้ แล้วนำมาตรวจด้วยการสำรวจหาความถี่ในการใช้เครื่องผูกพันรูปเรื่องทุกประเภทที่ปรากฏในงานเขียนของนักเรียน โดยใช้ตารางวิเคราะห์ซึ่งดัดแปลงมาจาก

ตารางวิเคราะห์เครื่องผูกพันรูป เรื่องของฮัลลิ เดย์และสาขา

การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้ดำเนินการดังนี้

1. นับความถี่ของการปรากฏ เครื่องผูกพันรูป เรื่องแต่ละประเภทในงานเขียนของนักเรียน
2. นำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ตามวิธีการทางสถิติโดยใช้เครื่องคอมพิวเตอร์ เพื่อหาค่าร้อยละของความถี่ของการปรากฏ เครื่องผูกพันรูป เรื่องแต่ละประเภท และทุกประเภทในงานเขียนทั้งสามแบบ

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้สรุปผลได้ดังนี้ คือ

1. เครื่องผูกพันรูป เรื่องที่นักเรียนใช้มากที่สุด คือ เครื่องผูกพันทางศัพท์ กล่าวคือ นักเรียนใช้เครื่องผูกพันรูป เรื่องประเภทนี้คิดเป็นร้อยละ 49.52 และเครื่องผูกพันทางศัพท์ ชนิดที่นักเรียนใช้มากที่สุด คือ การกล่าวซ้ำคำเดิม คิดเป็นร้อยละ 61.47
2. เครื่องผูกพันรูป เรื่องที่นักเรียนใช้มากเป็นอันดับสอง คือ หน่วยอ้างอิง คิดเป็นร้อยละ 37.37 และหน่วยอ้างอิงชนิดที่ใช้มากที่สุด คือ หน่วยอ้างอิงเกี่ยวกับบุคคล คิดเป็นร้อยละ 58.43
3. เครื่องผูกพันรูป เรื่องที่นักเรียนใช้มากเป็นอันดับสาม คือ คำสันธาน คิดเป็นร้อยละ 11.10 และสันธานชนิดที่ใช้มากที่สุด คือ สันธานแสดงลำดับเวลา คิดเป็นร้อยละ 36.83
4. เครื่องผูกพันรูป เรื่องประเภทคำแทนและการละค่าไว้ในฐานที่เข้าใจ มีนักเรียนสนใจใช้น้อย คิดเป็นเพียงร้อยละ 0.95 และ 1.07 ตามลำดับ
5. เครื่องผูกพันรูป เรื่องที่นักเรียนประสบปัญหาในการใช้มากที่สุด คือ หน่วยอ้างอิง คิดเป็นร้อยละ 84.32 รองลงมาได้แก่ คำสันธาน คิดเป็นร้อยละ 12.78 คำแทน คิดเป็นร้อยละ 1.67 และการละค่าไว้ในฐานที่เข้าใจ คิดเป็นร้อยละ 1.23
6. รูปแบบของการใช้เครื่องผูกพันรูป เรื่องผิดที่พบมากที่สุด คือ การใช้เครื่องผูกพันรูป เรื่องที่ไม่สอดคล้องกับพจน์ (number) ของตัวถูกอ้างอิง คิดเป็นร้อยละ 41.58 รองลงมาได้แก่ การใช้เครื่องผูกพันรูป เรื่องผิดประเภท คิดเป็นร้อยละ 28.90 การใช้เครื่องผูกพัน

รูปเรื่องโดยไม่มีตัวถูกอ้างอิง คิดเป็นร้อยละ 15.33 การใช้เครื่องผูกพันรูปเรื่องในที่ที่ไม่จำเป็น คิดเป็นร้อยละ 6.61 และการไม่ใช้เครื่องผูกพันรูปเรื่องในที่ที่ต้องการคิดเป็นร้อยละ 5.02

การอภิปรายผล

ผลการวิจัยนี้อาจสรุปได้ว่า

1.. นักเรียนนิยมใช้เครื่องผูกพันทางศัพท์มากที่สุดในการเขียนเรียงความ รองลงมา ได้แก่ การใช้หน่วยอ้างอิงและสันธาน แต่นักเรียนไม่นิยมใช้คำแทน และการละคำไว้ในฐานที่เข้าใจ

การวิจัยนี้สอดคล้องและสนับสนุนการวิจัยของผู้วิจัยในต่างประเทศหลายท่าน เช่น จอห์นส์ (Johns 1979: 1927 A) ซึ่งพบว่า ผู้เขียนที่ไม่ได้เป็นเจ้าของภาษานิยมใช้เครื่องผูกพันทางศัพท์ และหน่วยอ้างอิงมาก เช่นเดียวกับไลเบอร์ (Leiber 1980: 657-A) ที่พบว่านักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองนิยมใช้เครื่องผูกพันทางศัพท์ในการเขียนเรียงความมากที่สุด รองลงมาได้แก่ การใช้หน่วยอ้างอิง และสันธานตามลำดับ ส่วนการละคำไว้ในฐานที่เข้าใจนั้นนักเรียนใช้น้อยมาก และเครื่องผูกพันรูปเรื่องที่ไลเบอร์พบว่านักเรียนใช้น้อยมากที่สุดคือ คำแทน นอกจากนั้น โกลด์เบิร์ก (Goldberg 1980: 4026-A) ก็ศึกษาพบเช่นกันว่า นักเรียนใช้เครื่องผูกพันทางศัพท์มากในภาษาเขียน และเลสโกลด์ (Lesgold 1974: 333-338) ได้ศึกษาพบว่านักเรียนมีความเข้าใจคำแทนน้อยที่สุด

การวิจัยนี้ยังสอดคล้องกับผลการวิจัยความเข้าใจความสัมพันธ์ของการอ้างอิงย้อนหลังของนักเรียนไทย ของ ลิริพร เมืองพรวน (ลิริพร เมืองพรวน: 2525) ที่พบว่า นักเรียนไทยมีความเข้าใจความสัมพันธ์ของการอ้างอิงย้อนหลังที่เชื่อมโยงด้วยเครื่องผูกพันทางศัพท์สูงสุด โดยได้คะแนนจากการทดสอบความเข้าใจในเรื่องนี้ คิดเป็นร้อยละ 49.97

การที่นักเรียนนิยมใช้เครื่องผูกพันทางศัพท์มากที่สุด มิได้หมายความว่านักเรียนมีความสามารถในการใช้เครื่องผูกพันรูปเรื่องชนิดนี้มากที่สุด เพราะเมื่อพิจารณาชนิดของเครื่องผูกพันทางศัพท์ที่นักเรียนใช้มากที่สุด พบว่า มีการใช้การซ้ำคำเดิม ถึงร้อยละ 61.47 ซึ่งการกล่าวซ้ำคำศัพท์เดิมนี้เป็นเรื่องที่ย่างยาก และเป็นสิ่งที่อาจแสดงให้เห็นว่านักเรียนมีระดับความรู้ความเข้าใจ และความสามารถในวิชาภาษาอังกฤษค่อนข้างต่ำ เพราะได้แต่พูดคำศัพท์เดิมซ้ำ

โดยไม่รู้จักใช้คำอื่น ๆ แทน

การที่นักเรียนนิยมใช้หน่วยอ้างอิงและคำสันธานรองลงมาจากการใช้เครื่องผูกพันทางศัพท์ ก็เป็นเพราะเครื่องผูกพันรูปเรื่องทั้งสองประเภทนี้ นักเรียนได้รับการฝึกมาตั้งแต่เริ่มเรียน จึงเป็นสิ่งที่นักเรียนคุ้นเคย และนิยมใช้มาก

สำหรับการที่นักเรียนไม่นิยมใช้คำแทน และการละคำไว้ในฐานที่เข้าใจนั้น ไม่อาจแสดงได้เช่นกัน ว่านักเรียนไม่มีความสามารถในการใช้เครื่องผูกพันรูปเรื่องสองประเภทนี้ แต่อาจสรุปว่านักเรียนมีความเข้าใจในเครื่องผูกพันรูปเรื่องสองประเภทนี้น้อย ทั้งนี้เพราะผู้วิจัยใช้แบบทดสอบการเขียนเรียงความโดยอิสระ ซึ่งมีข้อด้อยที่นักเรียนอาจปิดบัง ข้อบกพร่องของตนได้ (Harris 1974: 69) โดยหลีกเลี่ยงไม่เขียนในเรื่องที่ไม่แน่ใจว่าจะถูกต้อง

2. นักเรียนมีปัญหาและใช้เครื่องผูกพันรูปเรื่องประเภทหน่วยอ้างอิงผิดมากที่สุด และที่สำคัญรองลงมา คือการใช้คำสันธาน ส่วนที่มีปัญหาน้อย คือ การใช้คำแทนและการละคำไว้ในฐานที่เข้าใจ สำหรับการที่นักเรียนมีปัญหาใหม่พบปัญหา ทั้งนี้เพราะนักเรียนใช้การกล่าวซ้ำคำเดิมเป็นส่วนมาก ทำให้ไม่พบปัญหาในการใช้เครื่องผูกพันรูปเรื่องประเภทนี้

ผลการวิจัยข้อนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของ นภพร ทรัพย์ทวีผลบุญ (นภพร ทรัพย์ทวีผลบุญ 2516) ที่พบว่านักเรียนมีข้อบกพร่องทางโครงสร้างไวยากรณ์เกี่ยวกับสรรพนามมากที่สุด คือ ร้อยละ 65.84 เช่นเดียวกับที่ ขจร พริ้งจำรัส (ขจร พริ้งจำรัส 2519) พบว่า คำสรรพนามที่แสดงความเป็นเจ้าของ และการใช้คำนำหน้านาม (ซึ่งชัลลิตะและชาชาน จัดอยู่ในเครื่องผูกพันรูปเรื่องประเภทหน่วยอ้างอิง) เป็นปัญหาสำคัญของนักเรียนไทย

การวิจัยนี้ยังสอดคล้องกับการวิจัยในต่างประเทศของไลเบอร์ (Leiber 1980: 657-A) ที่พบว่านักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองใช้หน่วยอ้างอิงผิดทุกประเภท รองลงมาคือ การใช้คำสันธาน โดยเฉพาะคำสันธานชนิด adverbial conjunction

การที่นักเรียนไทยมีปัญหาในการใช้หน่วยอ้างอิงมากที่สุด ทั้ง ๆ ที่เป็นเครื่องผูกพันรูปเรื่อง ประเภทที่นักเรียนนิยมใช้เป็นอันดับที่สอง และเป็นเครื่องผูกพันรูปเรื่องที่นักเรียนคุ้นเคยมากที่สุด และได้รับการสอนมาตั้งแต่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษ อาจเป็นเพราะนักเรียนมีความคุ้นเคยและถูกฝึกให้รู้จักใช้หน่วยอ้างอิงชนิดนี้ให้ถูกต้องในโครงสร้างระดับประโยค

เท่านั้น ไม่รู้จักที่จะนำมาใช้เชื่อมโยงกันในข้อความที่ต่อเนื่องกันได้ และสำหรับหน่วยอ้างอิงบางชนิด เช่น คำนำหน้านามที่ชี้เฉพาะนักเรียนได้รับการสอน ด้วยการบอกกฎเกณฑ์การใช้หน่วยอ้างอิงชนิดนี้ เป็นข้อ ๆ มากมาย ซึ่งเมื่อให้ทำแบบฝึกหัดฝึกใช้หน่วยอ้างอิงชนิดนี้เป็นข้อ ๆ นักเรียนย่อมทำได้ แต่เมื่อให้นำมาใช้ในข้อความ นักเรียนกลับไม่สามารถนำกฎเกณฑ์ที่เรียนมาประยุกต์ใช้ได้

ในด้านคำสันธานก็เช่นกัน นักเรียนได้รับการสอนให้รู้จักสันธานแต่ละชนิดแยกกันเป็นคำ ๆ ไป โดยรู้แต่คำแปลของคำนั้น ๆ เช่นรู้ว่า 'and' แปลว่า 'และ' แต่นักเรียนไม่เกิดความคิดรวบยอดว่าสันธานแต่ละชนิดที่เรียนทำหน้าที่เชื่อมโยงประโยคเข้าด้วยกันเพื่อแสดงถึงสิ่งใด เช่น แสดงถึงการกล่าวเสริมความ หรือการกล่าวแย้ง เป็นต้น

สำหรับค่าแทนและการละคำไว้ในฐานที่เข้าใจนั้น แม้ว่าจะพบปัญหาน้อยมากในงานวิจัยนี้ ก็มีได้หมายความว่า นักเรียนไม่มีปัญหาในเรื่องนี้ แต่เป็นเพราะนักเรียนใช้เครื่องหมายรูปเรื่องสองประเภทนี้น้อยมากในงานเขียนที่กำหนดให้ครั้งนี้

ส่วนเครื่องหมายทางศัพท์นั้น แม้จะไม่พบปัญหา อันเนื่องมาจากนักเรียนใช้การกล่าวซ้ำคำเดิมมาก ซึ่งโอกาสจะใช้ผิดนั้นก็น้อยหรือแทบจะไม่มีเลย แต่สิ่งหนึ่งที่พบ ซึ่งแม้จะไม่ถือเป็นปัญหาหรือข้อผิดของการใช้เครื่องหมายรูปเรื่องประเภทนี้ก็ตาม แต่ก็ เป็นสิ่งสำคัญต่อการเขียนเรียงความ กล่าวคือ การกล่าวซ้ำคำเดิมมาก ๆ ในการเขียนเรียงความสั้น ๆ ทำให้เกิดความซ้ำซาก และทำให้เรียงความนั้นน่าเบื่อ ไม่เป็นที่สนใจของผู้อ่าน ดังที่คริสตัลและเดวี (Crystal and Davy 1969: 43-44) ได้ศึกษาพบ และได้เสนอแนะว่าควรได้ใช้หน่วยอ้างอิงหรือค่าแทนหรือการละคำไว้ในฐานที่เข้าใจในเรียงความทั่ว ๆ ไป แทนการกล่าวซ้ำคำเดิมบ่อย ๆ นอกเสียจากเรียงความที่เขียนนั้นเป็นเอกสารทางการ ซึ่งต้องการความชัดเจนไม่กำกวม จึงจะนิยมใช้การกล่าวซ้ำคำศัพท์เดิมซ้ำ

3. รูปแบบของการใช้เครื่องหมายรูปเรื่องผิดที่พบมากที่สุด คือ การใช้เครื่องหมายรูปเรื่องที่ไม่สอดคล้องกับพจน์ของตัวถูกอ้างอิง รองลงมาได้แก่การใช้เครื่องหมายรูปเรื่องผิดประเภท การใช้เครื่องหมายรูปเรื่องโดยไม่ปรากฏตัวถูกอ้างอิง การใช้เครื่องหมายรูปเรื่องในที่ที่ไม่จำเป็น และการไม่ใช้เครื่องหมายรูปเรื่องในที่ที่ต้องการ

รูปแบบของการใช้เครื่องผูกพันรูปเรื่องผิดที่ศึกษาพบนี้ สอดคล้องกับงานวิจัยของไลเบอร์ (Leiber 1980: 657 A) แต่ลำดับของปัญหาต่างกัน กล่าวคือ ไลเบอร์พบว่ารูปแบบการใช้เครื่องผูกพันรูปเรื่องผิดที่พบบ่อยที่สุด คือ การใช้เครื่องผูกพันรูปเรื่องโดยไม่ปรากฏตัวถูกอ้างอิงในรูปเรื่อง รองลงมาได้แก่การใช้เครื่องผูกพันรูปเรื่องไม่ตรงตามที่ต้องการหรือผิดประเภท การใช้เครื่องผูกพันรูปเรื่องไม่สอดคล้องกับพจน์ของตัวถูกอ้างอิงและการใช้เครื่องผูกพันรูปเรื่องกับตัวถูกอ้างอิงที่กำกวม

การที่นักเรียนใช้เครื่องผูกพันรูปเรื่องผิดในรูปแบบต่าง ๆ ที่กล่าวมานี้ อาจเป็นผลมาจากนักเรียนได้รับการฝึกฝนในการใช้เครื่องผูกพันรูปเรื่องเหล่านี้ในระดับเชื่อมโยงระหว่างประโยคน้อย ส่วนมากนักเรียนจะได้รับการฝึกฝนให้เขียนให้ถูกต้องในระดับประโยคเท่านั้น ทำให้นักเรียนไม่ใช้เครื่องผูกพันรูปเรื่องเพื่อช่วยในการเชื่อมโยงประโยค แต่จะเขียนประโยคสั้น ๆ ให้จบลงไปที่ละประโยค ไม่ต่อเนื่องกับประโยคอื่น ๆ นอกจากนั้น อาจเป็นผลมาจากการที่นักเรียนพยายามที่จะใช้คำที่ตนรู้จักและคุ้นเคยมากเกินไป ทำให้นักเรียนใช้เครื่องผูกพันรูปเรื่องในที่ที่ไม่จำเป็น สิ่งที่มีส่วนกำหนดต่อการใช้เครื่องผูกพันรูปเรื่องผิดที่สำคัญอีกประการหนึ่งก็คือ เวลาที่ใช้ในการเขียน อาจเป็นไปได้ว่า นักเรียนมีเวลาในการเขียนเรียงความไม่เพียงพอ ทำให้นักเรียนไม่ได้ตรวจทานงานเขียนของตนให้ละเอียด

ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิเคราะห์และการอภิปรายผลถึงประเภทของเครื่องผูกพันรูปเรื่องที่นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายใช้ในการเขียนเรียงความ ตลอดจนข้อผิดพลาดที่พบบน ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะ ดังนี้

1. ข้อเสนอแนะสำหรับผู้สอน

1.1 ในการสอนเครื่องผูกพันรูปเรื่อง ครูไม่ควรเน้นเฉพาะความหมายหรือกฎเกณฑ์ของคำหรือไวยากรณ์ต่าง ๆ เป็นรายคำหรือรายข้อเท่านั้น แต่ครูควรเน้นและชี้ให้นักเรียนเห็นถึงหน้าที่ของเครื่องผูกพันรูปเรื่องเหล่านั้นในการเชื่อมโยงประโยคต่าง ๆ ให้เกิดเป็นข้อความที่มีใจความต่อเนื่องสัมพันธ์กัน เป็นหน่วยความคิดที่มีความหมายสมบูรณ์เป็นเรื่องเดียวกัน และสื่อความหมายได้

1.2 ในการสอนให้นักเรียนเขียนนั้น ครูควรก้าวไปจากการเขียนระดับประโยคที่ฝึกแต่ความถูกต้องของประโยคแต่ละประโยคเท่านั้น ทั้งนี้เพราะในชีวิตจริงนั้น การสื่อสารจะทำงานในระดับข้อความซึ่งส่วนใหญ่จะประกอบด้วยประโยคหลาย ๆ ประโยคที่มีความสัมพันธ์และเชื่อมโยงกัน ครูจึงควรเน้นการสอนการเขียนข้อความสั้น ๆ ที่มีความต่อเนื่องกัน ให้นักเรียนได้มีโอกาสสื่อความหมายได้ตามที่ต้องการ

1.3 ในการสอนการเขียนประโยคให้สัมพันธ์กันนั้น ครูควรสอนให้นักเรียนนำเครื่องผูกพันรูปเรื่องประเภทต่าง ๆ มาใช้ และควรเน้นให้นักเรียนรู้จักสังเกตและเชื่อมโยงความหมายของเครื่องผูกพันรูปเรื่องกับตัวที่ถูกอ้างอิง โดยเน้นให้นักเรียนเข้าใจว่าเขาจะไม่สามารถตีความหรือแปลความความหมายของบางส่วนในข้อความได้ ถ้าไม่มีการอ้างอิงไปถึงอีกส่วนหนึ่ง ซึ่งเป็นต้นตอของความหมาย

1.4 ครูควรได้สอนการเขียนตามลำดับขั้นตอนจากการสอนระดับประโยคไปจนถึงระดับข้อความ ครูจะหยุดอยู่ที่การสอนระดับประโยคเท่านั้นไม่ได้ และการสอนการเขียนระดับข้อความนั้น ครูควรฝึกสอนการเขียนแบบควบคุมก่อน แล้วค่อยปล่อยให้ นักเรียนเขียนโดยอิสระ เมื่อนักเรียนมีความเข้าใจวิธีการลำดับและสัมพันธ์ประโยคต่าง ๆ เพื่อแสดงความหมายที่ตนต้องการแล้ว ครูควรพยายามสอนให้นักเรียนได้มีโอกาสเขียนเรียงความโดยอิสระ เพราะจะเป็นโอกาสที่นักเรียนได้ใช้ภาษาเพื่อแสดงความหมายที่ตนต้องการโดยแท้จริง

1.5 ครูควรสังเกตการใช้เครื่องผูกพันรูปเรื่องในงานเขียนของนักเรียน เพื่อศึกษาลักษณะของข้อผิดพลาด ซึ่งอาจเกิดจากความไม่เข้าใจต่อแง่ในเครื่องผูกพันรูปเรื่องประเภทนั้น ๆ และมีผลต่องานเขียนของนักเรียน ทำให้ความหมายไม่ชัดเจน หรือไม่ตรงตามที่ต้องการได้ เมื่อครูได้ทราบถึงข้อบกพร่องของนักเรียน จะได้เน้นสอนเรื่องนั้น เพื่อให้นักเรียนเข้าใจและใช้ได้ถูกต้อง

2. ข้อเสนอแนะสำหรับผู้จัดทำแบบเรียนเกี่ยวกับการเขียน

2.1 ผู้จัดทำแบบเรียนเกี่ยวกับการเขียน ควรจัดแบบฝึกการเขียนให้นักเรียนอย่างเป็นขั้นตอน เริ่มจากการเขียนระดับประโยค และไม่หยุดอยู่ที่ระดับนี้ แต่ก้าวไปถึงการเขียนระดับข้อความที่เหมาะสมกับวัย ความรู้ และความสามารถของนักเรียน

2.2 ผู้เขียนแบบเรียนควรบรรจุเรื่องเครื่องผูกพันรูป เรื่องประเภทต่าง ๆ ไว้ในแบบเรียนเกี่ยวกับการเขียน โดยให้นักเรียนได้รู้จักและฝึกใช้เครื่องผูกพันรูป เรื่องแต่ละประเภทในระดับระหว่างประโยค และเข้าใจความหมายและความสำคัญของการใช้เครื่องผูกพันรูป เรื่องแต่ละประเภทอย่างถูกต้องทั่วว่ามีหน้าที่เช่นไรในการเชื่อมโยงประโยคให้เกิดมีความหมายที่สมบูรณ์เป็นรูป เรื่องเดียวกัน

2.3 ผู้เขียนควรจัดทำแบบฝึกหัดการเขียนข้อความแบบต่าง ๆ ที่จำเป็นในการสื่อสารในชีวิตจริง เช่นข้อความเพื่อแสดงความรู้สึกนึกคิดของตนเอง เพื่อชักชวน และเพื่ออธิบาย เป็นต้น เพื่อผู้เรียนจะได้ตระหนักถึงความแตกต่างของข้อความแต่ละแบบ และเลือกใช้ได้อย่างถูกต้องตามความต้องการ

3. ข้อเสนอแนะสำหรับผู้ที่เกี่ยวข้องกับการสอนเขียน

3.1 ควรเน้นความสำคัญของการสอนเครื่องผูกพันรูป เรื่อง ทั้ง 5 ประเภท คือ หน่วยอ้างอิง คำแทน การละคำไว้ในฐานที่เข้าใจ คำสันธาน และเครื่องผูกพันทางศัพท์ และบรรจุเนื้อหาเหล่านี้ไว้ในประมวลการสอนภาษาอังกฤษด้วย

3.2 ควรมีการจัดอบรมครูผู้สอนการเขียนภาษาอังกฤษ เพื่อช่วยให้ผู้สอนเขียนตระหนักถึงความสำคัญของการเขียนในระดับข้อความ และความสำคัญของการใช้เครื่องผูกพันรูป เรื่องในการเชื่อมโยงประโยคต่าง ๆ เข้าเป็นข้อความ เพื่อให้ครูผู้สอนได้เปลี่ยนแปลงทัศนคติจากการสอนเขียนที่เน้นเพียงการเขียนประโยคที่ถูกต้อง มาเป็นการเขียนข้อความที่ต่อเนื่องกันและสื่อความหมายได้ตามที่ต้องการ

4. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

4.1 ควรมีการวิจัยในเรื่องเดียวกันนี้กับนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น และนักศึกษาระดับอุดมศึกษา เพื่อนำผลการวิจัยไปประกอบการพิจารณาในการจัดลำดับขั้นการสอนเครื่องผูกพันรูป เรื่อง ให้ตรงตามความสามารถของผู้เรียนในแต่ละระดับชั้น

4.2 ควรมีการวิจัยในเรื่องเดียวกันนี้กับนักเรียนเพศหญิง และเพศชาย เพื่อศึกษาความแตกต่างระหว่างเพศของนักเรียนว่ามีผลต่อการใช้เครื่องผูกพันรูป เรื่องประเภทต่าง ๆ หรือไม่

4.3 ควรใช้แบบทดสอบแบบอื่น ๆ ควบคู่กับแบบทดสอบการเขียนเรียงความโดยอิสระในการศึกษาความสามารถในการใช้เครื่องผูกพันรูปเรื่องในการเขียนของนักเรียน เพื่อให้ทราบถึงความรู้ความสามารถของผู้เรียนอย่างแท้จริงและเชื่อถือได้ดียิ่งขึ้น

4.4 ในการวิเคราะห์เครื่องผูกพันรูปเรื่อง ควรได้ใช้ผู้วิเคราะห์อย่างน้อย 2 คน เพื่อให้ได้ผลของการวิเคราะห์ที่ถูกต้องและเชื่อถือได้มากขึ้น

4.5 ควรมีการวิจัยว่า การใช้เครื่องผูกพันรูปเรื่องประเภทต่าง ๆ ของผู้เขียนแตกต่างกันไปตามลักษณะของการเขียนแบบต่าง ๆ หรือไม่ เพียงใด

4.6 ควรมีการวิจัย เพื่อหาความสามารถในการใช้เครื่องผูกพันรูปเรื่องของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ในทักษะทางภาษาอื่น ๆ เช่น ทักษะการพูด และ การอ่าน เป็นต้น

คุรุณวิทย์วิทยพัทยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย